



רע"פ 8719/14 - יעקב בן טולילה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8719/14

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

יעקב בן טולילה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 06.11.2014, בתיק עפ"ת 50601-10-14, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן יוסף

בשם המבקש:

עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן יוסף), בעפ"ת 50601-10-14, מיום 6.11.2014, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב בשבתו כבית משפט לתעבורה (כב' השופטת א' האוזרמן) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בפ"ל 4466-06-13, מיום 22.9.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של נהיגה בשכרות ותחת השפעת סמים, לפי סעיפים

עמוד 1



62(3), ו-64ד(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), ובקשר עם סעיפים 39א ו-38(1) לפקודת התעבורה; ונהיגה תחת השפעת סמים משכרים, לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה).

3. בכתב האישום נטען, כי ביום 3.6.2013, בשעה 00:05 לערך, נהג המבקש ברכב מספר 2804161, בגבעתיים ברחוב בן גוריון, כשהוא שיכור ונתון להשפעת סמים. בחיפוש, נתפס ברשותו של המבקש חומר החשוד כסם מסוכן. המבקש נדרש כדין למסור דגימת דם (לאחר שלא הצליח לתת דגימת שתן) לצורך בדיקת שכרות, וסירב לעשות כן.

4. ביום 17.9.2014, לאחר שמיעת הראיות, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות (סמים), לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, הנלמדת מכוח חזקת הסירוב הקבועה בסעיף 64ד(א) לפקודת התעבורה. לעומת זאת, מצא בית המשפט לתעבורה לזכות את המבקש מהעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים משכרים, לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, שכן "חזקת הסירוב אינה חלה עליה, ואין הסירוב כשלעצמו מקים חזקה עובדתית כי נעברה עבירה זו".

5. במסגרת גזר הדין, עמד בית המשפט לתעבורה על עברו התעבורתי של המבקש (החל משנת 2002, 25 הרשעות קודמות); על וותק נהיגתו של המבקש; ונסיבותיו האישיות (המבקש מתפרנס מנהיגה, ועומד להינשא, בחודש מאי 2015). בית המשפט ציין, כי מאחר שנהיגה בשכרות (סמים) הינה מהעבירות החמורות בפקודת התעבורה, אשר מסכנות את הציבור – סטייה מעונש המינימום כלפי מטה הינה נדירה ותעשה רק במקרים מיוחדים. בהמשך, תוארה מדיניות הענישה במקרים דומים ונקבע מתחם הענישה. בית המשפט נתן את דעתו לכך שהמבקש לא הודה ולא הביע חרטה, ובשים לב ליתר שיקולי הענישה, השית על המבקש את העונשים הבאים: פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה של 28 חודשים; פסילה לתקופה של 6 חודשים על תנאי, למשך שלוש שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים; ותשלום קנס בסך 1,500 ₪.

6. המבקש ערער על הרשעתו ועל העונש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. במסגרת הדיון בערעור, חזר בו המבקש מהערעור על הכרעת הדין, והתמקד בערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה. לאחר ששמע את טענות הצדדים, החליט בית המשפט המחוזי על דחיית הערעור, בקובעו, כי "אין בשום פנים ואופן לומר שבית משפט קמא טעה – הן בקביעת מתחת העונש ההולם והן בקביעת העונש בתוך המתחם, טעות כזו אשר מצדיקה התערבות של ערכאת הערעור, אם כלל טעה".

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה שלפניי נטען, כי בית המשפט לתעבורה לא גזר את דינו של המבקש בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: תיקון 113). המבקש טען, לעניין זה, כי בית המשפט לתעבורה שגה בכך שקבע את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, במקום לקבוע את מתחם הענישה למקרה הספציפי, בהתאם להוראותיו של



תיקון 113. לפיכך, גם בית המשפט המחוזי, כך לטענת המבקש, טעה עת קבע, כי בית המשפט לתעבורה צדק בקביעת מתחם העונש ההולם, ובקביעת העונש. עוד סבור המבקש, כי היה מקום להקל בעונשו, לנוכח נסיבותיו האישיות, ובשל העובדה, כי הוא זוכה מהעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים משכרים.

דיון והכרעה

8. הבקשה שלפניי נסובה סביב חומרת עונשו של המבקש. ככלל השגה על חומרת העונש אינה עילה לקיום דיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, למעט במקרים נדירים, בהם העונש אשר הושת על המבקש סוטה סטייה חריגה ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 7471/14 חטיב נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 7413/14 דוד נ' מדינת ישראל (17.11.2014); רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל (29.6.2014); רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014)). במקרה דנן, עונשו של המבקש מבטא, באופן הולם, את מדיניות הענישה בעבירות של נהיגה בשכרות, ואיננו סוטה ממנה (השוו: רע"פ 6272/13 דאהרי נ' מדינת ישראל (11.2.2014); רע"פ 7042/13 סולטאן נ' מדינת ישראל (26.12.2013); רע"פ 7002/13 פשקוב נ' מדינת ישראל (8.12.2013)).

9. למעלה מן הנדרש, ייאמר, בקצרה, כי גם לגופו של עניין, אין בטענותיו של המבקש כל ממש. בקביעת עונשו של המבקש, בנדון דידן, נשקלה החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירה, שעניינה נהיגה המסכנת את שלומם של עוברי דרך, כמו גם עברו התעבורתי העשיר של המבקש. לצד זאת, בית המשפט לתעבורה לא התעלם מנסיבותיו האישיות של המבקש, ואף מוותק נהיגתו. לטעמי, צדק בית המשפט המחוזי משמצא לא להתערב בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, שכן על ציבור הנהגים בארצנו לדעת, כי נהיגה בשכרות משמעה סיכון חיי אדם, והיא גוררת ענישה מחמירה.

10. אשר לטענת המבקש, הנוגעת ליישומו של תיקון 113 הרי שאינני סבור כי בית המשפט לתעבורה קבע את מתחם הענישה רק לפי מדיניות הענישה המקובלת בעבירות של נהיגה בשכרות. מגזר הדין עולה, כי בבואו לקבוע את מתחם הענישה, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לשיקולים הרלוונטיים אשר נקבעו, בהקשר זה, בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, וזאת גם אם הדברים לא נאמרו באופן מפורש.

11. בדומה, אין בידי לקבל את טענתו של המבקש, כי היה מקום להקל בעונשו, שכן לא הוכח, כי הוא היה תחת השפעה מעשית של סמים. בית המשפט המחוזי התייחס לטענה זו של המבקש, וקבע, כי: "עבירה של נהיגה כאשר בדם שרידי סמים, כאשר באחת מאמרותיו המערער הודה שהשתמש בסמים שלושה שבועות קודם לנהיגה, אף אם לא היה תחת השפעה בפועל של סמים בזמן הנהיגה, איננה דבר שיש להזכיר". בעניין זה, דעתי כדעת ערכאת הערעור, ואינני רואה כל הצדקה להתערב בקביעתו זו.

12. לאור האמור, לא מצאתי מקום לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.



ניתנה היום, כ"ג בטבת התשע"ה (14.1.2015).

ש ו פ ט
